

Sygn. akt I C 1075/15 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 20 lipca 2015 r. powodowie G. C., A. Z., A. G. (jako wspólnicy spółki cywilnej) wnieśli o zasądzenie od pozwanej W. W. kwoty 2 141,79 zł wraz z odsetkami umownymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 04.04.2013 r. udzieliła pozwanej pożyczki pieniężnej w wysokości 4.500 zł, pozwana zaś zobowiązana była do jej spłaty w 24 miesięcznych ratach do 25 każdego miesiąca począwszy od 25.05.2013 r. Pozwana zapłaciła 15 rat w łącznej wysokości 3.574,06 zł. w związku brakiem spłaty kolejnych rat pozwana była wzywana do zapłaty. Z uwagi na powstałe opóźnienie w spłacie zadłużenia przez pozwaną umowa pożyczki została wypowiedziana pismem z dnia 03.12.2014 r. za trzydziestodniowym wypowiedzeniem.

Strona powodowa wskazała, że na dochodzoną kwotę składa się:

- kwota w wysokości 1860,08 zł tytułem niespłaconego kapitału,
- kwota w wysokości 94,14 zł tytułem odsetek kapitałowych, skapitalizowanych na ostatni dzień wypowiedzenia – 08.01.2015 r.,
- kwota w wysokości 25,75 zł tytułem odsetek karnych,
- kwota w wysokości 101,82 zł tytułem odsetek od zadłużenia przeterminowanego,
- kwota w wysokości 60,00 zł tytułem wezwań do zapłaty.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w dniu 3 sierpnia 2015 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając żądanie pozwu w całości - /k. 23/.

Pozwana W. W., w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego sprzeciwu podała, że dokonała całkowitej spłaty zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki. Wskazała, że otrzymała pożyczkę w wysokości 2.000 zł, a wpłaciła powodowi 3.574,06 zł. Podniosła nadto, że postanowienia umowy pożyczki są nieważne bowiem naruszają art. 385¹ kc i 58 kc w związku z ustawą o kredycie konsumenckim. Nie wskazano w umowie założeń przyjętych przy obliczaniu prowizji 300 zł, ubezpieczenia 1200 zł, nałożono na pozwaną wysokie opłaty za każde wezwania – 20 zł, czynności windykacyjne 150 zł.

Pozwana złożyła również powództwo wzajemne o zapłatę kwoty 1407,72 zł podnosząc, że postanowienia umowy są nieważne i pozwana uiściła tę kwotę bez podstawy prawnej.

Strona powodowa pismem z dnia 13. (...) potwierdziła, że strona pozwana dokonała wszystkich wymienionych w sprzeciwie wpłat wskazała, iż wpłaty dokonane przez pozwaną zostały zarachowane przez powoda zgodnie z umową pożyczki, w tym na kapitał, na odsetki, odsetki karne i na koszty wezwań.

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 4 kwietnia 2013 r. W. W. (...) zawarła z A. Z., G. C., A. G. prowadzącymi działalność gospodarczą pod firmą (...) Z., A. G., G. C., spółka cywilna z siedzibą w T. (...) umowę pożyczki kwoty w wysokości 4.500,00 zł na okres od dnia 04.04.2013 r. do dnia 25.04.2015 r. W § 2 wskazano, że przelew kwoty pożyczki nastąpi w dniu 04.04.2013 r. pomniejszony o prowizję oraz koszty ustanowienia zabezpieczenia na wskazany przez pożyczkobiorcę rachunek bankowy, po ustanowieniu ustalonego przez strony zabezpieczenia. W § 3 punkcie 5 umowy pożyczki strony ustaliły, iż wymagalne należności Pożyczkodawcy z tytułu umowy zaspokajane są w następującej kolejności: odsetki, kapitał.

Zgodnie z § 5 roczna stopa oprocentowania była zmienna i na dzień zawarcia umowy wyniosła 19,00%. Pożyczka udzielona została na okres 24 miesiące od daty wpłaty pożyczki. Zgodnie z § 8 umowy pożyczki z dnia 04.04.2013 r. stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosi czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Zgodnie z § 10 od kwoty pożyczki pożyczkodawca miał pobrać jednorazowo prowizję w wysokości 300,00 zł. Kwota prowizji w wysokości 300 zł i odsetek za cały okres umowy 990 zł miała stanowić całkowity koszt pożyczki. Pozostałe koszty, które był zobowiązany zapłacić pożyczkobiorca to koszty związane z ustanowieniem zabezpieczenia 1200 zł. Całkowita kwota kosztów uzyskania pożyczki, na którą składa się kwota prowizji, kwota odsetek oraz kwota kosztów ustanowienia zabezpieczenia wynieść miała 2 490 zł. Zabezpieczeniem pożyczki wraz z odsetkami było przystąpienie do umowy ubezpieczenia. W związku z ustanowieniem zabezpieczenia pożyczkobiorca miał zapłacić 1200 zł (§ 11).

Zgodnie z § 13 umowy pożyczki w przypadku opóźnienia Pożyczkobiorcy w spłacie rat pożyczki P. w imieniu Pożyczkodawcy po upływie 7 dni od terminu płatności raty wezwie Pożyczkobiorcę do zapłaty zadłużenia. Koszt wezwania ponosi Pożyczkobiorca. Koszt wezwania wynosi 20 zł, czynności windykacyjne podejmowane po wezwaniu do zapłaty wynoszą 150 zł.

Niesporne, a nadto dowód: umowa pożyczki z dnia 4 kwietnia 2013 r. – k. 9-10.

4 kwietnia 2013 r. W. W. na piśmie oświadczyła, że w związku z zawarciem umowy pożyczki wyraża zgodę na potrącenie z kwoty pożyczki całego zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki z dnia 19 kwietnia 2012 r. Kwota do wypłaty z tytułu pożyczki z 4 kwietnia 2013 r. została pomniejszona o należność pozostałą do spłaty z tytułu umowy pożyczki z dnia 19.04.2013 r. i 4 kwietnia 2013 r. wypłacono W. W. 2.792,77 zł.

Dowód: oświadczenie k. 58, potwierdzenie transakcji k. 82.

W dniu podpisania umowy pożyczki (04.04.13 r.) W. W. podpisała deklarację zgody na przystąpienie do umowy generalnej (umowy ubezpieczenia zawartej między TUZ Towarzystwem (...), a PHU (...)). Ubezpieczenie w wariantcie 7 – zryczałtowane koszty pogrzebu. Zgodnie z Generalną Umową (...) zawartą 01.04.2011 r. pomiędzy Towarzystwem (...) w W., a G. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) strony zawarły umowę ubezpieczenia na rzecz osób fizycznych będących klientami Pożyczkodawcy. Podstawą umowy były Warunki ubezpieczenia z dnia 01.04.2011 r. Zgodnie z § 2 zakres ubezpieczenia obejmował zryczałtowany koszt pogrzebu. Zgodnie z aneksem nr (...) sumę ubezpieczenia stanowiła kwota pożyczki nie wyższa niż 4500 zł. Towarzystwo (...) w W. wystawiło 13.10.2013 r. notę pokrycia potwierdzającą udzielenie ochrony ubezpieczeniowej.

Dowody: deklaracja zgody k. 49, Umowa Generalna (...) i aneks k. 50 – 54, Warunki ubezpieczenia z dnia 01.04.2011 r. k. 55- 56, nota pokrycia k. 57;

Pismami z 2 września 2014 r., 3 października 2014 r., 3 listopada 2014 r. powodowie wzywali W. W. do uregulowania zaległości.

Pismem z dnia 3 grudnia 2014 r. G. C., A. Z., A. G. wspólnie jako wspólnicy spółki cywilnej wypowiedzieli W. W. umowę pożyczki. Równocześnie zobowiązali W. W. do spłaty kwoty w wysokości 2167,45 zł.

W dniu 18 maja 2015 r. powodowie sporządzili ostateczne wezwania do zapłaty, w którym wezwali pozwaną do uregulowania zaległości w kwocie 2 111,21 złotych w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową.

Dowody: wezwania wraz z dowodami doręczenia k. 13 – 18, 21, wypowiedzenie umowy pożyczki – k. 19.

W. W. dokonywała spłaty zadłużenia na rzecz G. C., A. Z., A. G. wspólników spółki cywilnej nieregularnie, łącznie wpłaciła kwotę 3.574,06 zł.

Pismem z dnia 19.12.2014 r. pełnomocnik W. W. w punkcie 1 pisma wezwał Pożyczkodawców do zapłaty sum uzyskanych od Konsumenta w kwocie nie niższej niż 5 000 zł z racji ustanowionych zabezpieczeń i prowizji od

udzielonych pożyczek tytułem zwrotu nienależnego świadczenia oraz zapłaty odszkodowania. W punkcie 2 złożył oświadczenie o potrąceniu wierzytelności opisanej w pkt. 1 z wierzytelnością wynikającą z pożyczki z dnia 1 września 2014 r. w kwocie 803 zł i wezwał do zapłaty różnicy.

Dowód: pismo pożyczkodawców z dnia 26.11.2014 r. k. 32 – 34, pismo z dnia 19.12.2014 r. – k. 35-36.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo A. Z., G. C. i A. G. okazało się zasadne, zostało oddalone jedynie częściowo w zakresie odsetek.

Powodowie główni wywodzili swoje roszczenie z zawartej z pozwaną główną umowy pożyczki.

W. W. zawarła z A. Z., G. C., A. G. prowadzącymi działalność gospodarczą pod firmą (...) Z., A. G., G. C., spółka cywilna z siedzibą w T. (...) umowę pożyczki kwoty w wysokości 4.500,00 zł na okres od dnia 04.04.2013 r. do dnia 25.04.2015 r.

Pozwana W. W., w sprzeczności od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości podniosła, że nie ma wobec strony powodowej żadnego zadłużenia, umowa była nieważna bowiem naruszała art. 385¹ k.c. i 58 k.c. w związku z ustawą o kredycie konsumenckim. Wskazała, że z tytułu umowy pożyczki została jej wypłacona kwota 2000 zł, a wpłaciła na rzecz powodów kwotę 3574,06 zł.

W. W. wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu nienależnie pobranych opłat w wysokości 1.407,72 zł z odsetkami od dnia 4 stycznia 2014 r. Według wyliczeń powódki wzajemnej powinna ona zapłacić pozwanej wzajemnej kwotę 2166,34 zł z tytułu spłaty kredytu i odsetek, pozostała wpłacona kwota stanowi nadpłatę.

Na wstępie należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej (powódki wzajemnej), pozwanej (powódce wzajemnej), wypłacono z tytułu przedmiotowej pożyczki kwotę 2 792,77 zł (dowód k. 82), a nie 2000 zł, ponadto na żądanie pozwanej (powódki wzajemnej) (oświadczenie k. 81) z kwoty pożyczki spłacono kwotę 207, 23 zł z tytułu wcześniej zaciągniętej pożyczki. Dodatkowo skredytowane zostały koszty zabezpieczenia w kwocie 1200 zł i prowizji 300 zł.

Do oceny postanowień i skutków prawnych umowy stron zastosowanie ma ustawa z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2011.126.715), która weszła w życie z dniem 18.12.2011r. Zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności : umowę pożyczki (...).

Umowa została zawarta przez wspólników spółki cywilnej (powódkę główną) w ramach prowadzonej działalności - udzielaniem kredytów gotówkowych. Pozwana jest konsumentem w rozumieniu ustawy, bowiem z umowy nie wynika, aby zaciągała pożyczkę na działalność gospodarczą poza tym w braku innych dowodów, trudno przypuszczać, że kredyt mógł służyć innym celom niż potrzebom indywidualnym/ konsumpcyjnym klienta. Przedmiotem zobowiązania stron był więc kredyt konsumencki w postaci umowy pożyczki objęty warunkami tej ustawy. Ponadto zastosowanie będą miały przepisy kodeksu cywilnego tj. art. 359 kc w zakresie dotyczącym maksymalnych odsetek umownych oraz art. 384- 385 3kc dotyczących zobowiązań umownych z udziałem konsumenta.

Zgodnie z art. 385 1 § 1 kc, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W § 3 art. 385¹ kc, ustawodawca wyjaśnił, że nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument

nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Nie budzi wątpliwości Sądu – jako fakt znany z urzędu – (z uwagi na licznie wnoszone przez stronę powodową pozw), że powódka posługuje się wzorcem umowy, na treść którego pożyczkobiorcy nie mają wpływu i nie są z nimi uzgadniane indywidualnie. Powódka w obrocie posługuje się formularzem umowy, którego treści od §1 do ostatniego są powielane, jednostronnie ustalone przez powódkę. Postanowienia umowy nie podlegają negocjacjom – pożyczkobiorca nie ma żadnego wpływu na ich treść. Konsument – pożyczkobiorca może albo przystąpić do umowy na proponowanych we wzorcu warunkach albo nie dojdzie do zawarcia umowy.

Zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 k.c., kryterium oceny decydującym o uznaniu klauzuli za niedozwoloną jest kształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Uznanie konkretnej klauzuli umownej za niedozwolone postanowienie umowne wymaga więc stwierdzenia łącznego wystąpienia obu przesłanek – „sprzeczności z dobrymi obyczajami” oraz „rażącego naruszenia interesów konsumenta” (por. wyrok SN z dnia 29 sierpnia 2013 r., I CSK 660/12, LEX nr 1408133). Sąd Rejonowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w orzeczeniu z dnia 13.07.2005r. I CK 832/04 w którym doprecyzowując w/w pojęcia kodeksowe SN wyjaśnił, że w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc „rażące naruszenie interesów konsumenta „oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom,„ w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Obie, wskazane w tym przepisie formuły prawne służą do oceny tego, czy standardowe klauzule zawarte we wzorcu umownym przekraczają zakreślone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta,„

Odnosząc się do argumentów strony pozwanej (powódki wzajemnej), stwierdzić należy, że zdaniem Sądu strona powodowa (pозwana wzajemna) wypełniła obowiązki informacyjne wynikające z art. 13 ustawa z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim i podała w umowie:

- całkowitą kwotę kredytu (w § 1 umowy – 4500 zł),
- terminy i sposób wypłaty kredytu (w § 2 umowy wskazano, że przelew kwoty pożyczki nastąpi w dniu 04.04.2013 r. pomniejszony o prowizję oraz koszty ustanowienia zabezpieczenia na wskazany przez pożyczkobiorcę rachunek bankowy, po ustanowieniu ustalonego przez strony zabezpieczenia),
- rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta (w § 10 umowy podano, że szacunkowy łączny koszt odsetek wynosi 990,06 zł, w § 10 umowy podano, że od kwoty pożyczki pożyczkodawca miał pobrać jednorazowo prowizję w wysokości 300,00 zł. kwota odsetek za cały okres umowy 990,06 zł. Całkowita kwota kosztów uzyskania pożyczki, na którą składa się kwota prowizji, kwota odsetek oraz kwota kosztów ustanowienia zabezpieczenia wynieść miała 2 490 zł, rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 92,18 % w stosunku rocznym).
- zasady i terminy spłaty kredytu oraz kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy (w § 8 umowy i harmonogramie),
- informację dotyczącą obowiązku zawarcia umowy dodatkowej, w szczególności umowy ubezpieczenia (w § 11 umowy wskazano, że zabezpieczeniem pożyczki wraz z odsetkami jest przystąpienie do umowy ubezpieczenia i warunkuje to uruchomienie pożyczki. Koszt ustanowienia zabezpieczenia wynosił 1200 zł).

Przechodząc do poszczególnych kwot składających się na pożyczkę wskazać należy, że w ustawowym pojęciu „całkowitego kosztu kredytu” zdefiniowanego w art. 5 pkt. 6 ustawy o kredycie konsumenckim mieści się opłata przygotowawcza/prowizja. Działalność strony powodowej nastawiona jest na zysk finansowy z tytułu zgody na korzystanie z jej kapitału. Istotne jednak, aby te dodatkowe koszty, pomimo umownego ich zastrzeżenia i wyrażenia

na nie zgody przez pozwaną w umowie pożyczki, nie były rażąco wygórowane. Są to opłaty mające z punktu widzenia strony powodowej charakter obsługowy, które w zasadzie mają pokryć koszty ponoszone przez pożyczkodawcę przy udzielaniu pożyczki. Zwyczajowo w Bankach wysokość wynagrodzenia przysługującego pożyczkodawcy za udzielenie pożyczki nie przekracza 10 %. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z instytucją para bankową dlatego Sąd uznał, określenie jednorazowej prowizji od udzielonej pożyczki, w wysokości 300 nie jest wygórowane i nie narusza zasady ekwiwalentności świadczeń i interesów konsumenta, nie kształtuje obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami w rozumieniu art. 385¹ kc. Przy pożyczce w wysokości 3000 zł (zasadnicza kwota pożyczki bez kosztów zabezpieczenia i prowizji) jednorazowa prowizja wyniosła 10 %.

Zgodnie z treścią umowy pożyczkobiorca (§ 5) pożyczkodawca miał naliczać odsetki według stopy procentowej wynoszącej czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, które na dzień zawarcia umowy wynosiły 19 %. Zastrzeżenie odsetek w umowie w tej wysokości było prawnie dopuszczalne. Przewidywał to art. 359 § 2 (1-2) k.c., który maksymalną wysokość odsetek umownych w stosunku rocznym ustalił na poziomie czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (w brzmieniu na dzień zawarcia umowy). Co do zasady należało uznać za słuszne żądanie powódki odnośnie odsetek w naliczonych wg. tej stopy przed i po rozwiązaniu umowy.

Pozwana kwestionowała w trakcie procesu istnienie podstawy prawnej do pobrania przez stronę powodową kwoty 1200 zł tytułem udzielenia zabezpieczenia w postaci umowy ubezpieczenia.

Wskazać należy, że możliwość nałożenia na konsumenta obowiązku ubezpieczenia wynika z ustawy o kredycie konsumenckim oraz z art. 3 litera g Dyrektywy Rady (...) z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (87/102/EWG) (Dz. U. UE L z dnia 12 lutego 1987 r.), który stanowi, iż całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta "oznacza wszystkie koszty łącznie z odsetkami, prowizjami, podatkami oraz wszelkimi innymi opłatami, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, które to koszty znane są kredytodawcy, z wyjątkiem kosztów notarialnych; uwzględniane są tu także koszty usług dodatkowych związanych z umową o kredyt, w szczególności składki z tytułu ubezpieczenia, jeżeli, dodatkowo, zawarcie umowy dotyczącej usługi jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach".

Wszystkie okoliczności wskazują na to, że W. W. wiedziała o konieczności ubezpieczenia bowiem w umowie pożyczki była mowa zabezpieczeniu poprzez przystąpienie do umowy ubezpieczenia i wskazany był jego koszt – 1200 zł, a dodatkowo pozwana podpisała deklarację zgody na przystąpienie do umowy generalnej (umowy ubezpieczenia zawartej między TUZ Towarzystwem (...), a PHU (...)). Ubezpieczenie w wariancie 7 – zryczałtowane koszty pogrzebu. Deklaracja zawierała oświadczenie o przeniesieniu na rzecz (...) swoje prawa do odszkodowania z niniejszego ubezpieczenia w razie wystąpienia zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową – w przypadku braku spłaty zobowiązań wynikających z udzielonej pożyczki do wysokości salda zadłużenia z tytułu umowy pożyczki. Potwierdziła otrzymanie oryginału deklaracji zgody oraz wyciągu z „warunków ubezpieczenia” stanowiących podstawę zawarcia umowy pomiędzy PHU (...), a (...) Towarzystwem (...). Zgodnie z § 2 zakres ubezpieczenia obejmował zryczałtowany koszt pogrzebu. Zgodnie z aneksem nr (...) sumę ubezpieczenia stanowiła kwota pożyczki nie wyższa niż 4500 zł. Towarzystwo (...) w W. wystawiło 13.10.2013 r. notę pokrycia potwierdzającą udzielenie ochrony ubezpieczeniowej.

Powódka wzajemna nie przedstawiła żadnych dowodów pozwalających na przyjęcie, że zapis § 10 pkt. 3 i § 11 narusza dobre obyczaje oraz jednocześnie narusza interes powódki jako konsumenta w sposób rażący. Nie przedstawiła twierdzeń, które by pozwoliły na stwierdzenie na czym ma polegać rażący charakter naruszenia interesów powódki wzajemnej. W ocenie Sądu wskazana klauzula nie stanowi klauzuli abuzywnej, a świadczenie którego zwrotu domaga się powódka wzajemna znajduje podstawę w łączącej strony zgodnej z prawem umowie. Możliwość nałożenia na konsumenta obowiązku ubezpieczenia wynika wprost z ustawy o kredycie konsumenckim i jest powszechnie stosowaną formą zabezpieczenia kredytu na wypadek śmierci pożyczkobiorcy. Pożyczkodawca takie właśnie ubezpieczenie („zryczałtowane koszty pogrzebu” będące w istocie ubezpieczeniem na wypadek śmierci)

zapropował pożyczkobiorczyni, która do takiego ubezpieczenia przystąpiła. Z uwagi na powyższe brak jest podstaw do żądania zwrotu świadczenia.

Odnosnie kosztów windykacji to w ocenie Sądu wysokość wprowadzanych do umowy dodatkowych opłat powinna znajdować uzasadnienie w rzeczywistych nakładach jakie musi ponieść strona powodowa w związku z podjęciem czynności windykacyjnych, koszty windykacji muszą wynikać z kosztów faktycznie poniesionych. Postanowienia § 13 punktu 4 umowy określającej wysokość kosztów wezwań do zapłaty na poziomie 20 zł od każdego wezwania. Rzeczywiście poniesione i udokumentowane przez powódkę (pozwana wzajemną) koszty windykacyjne to wysłanie do pozwanej korespondencji – 4 wezwań do zapłaty (k. 13 – 18 i 21) koszt przesyłki to nie tylko opłata pocztowa (która przy przesyłce ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru wynosić może 6,20 zł) ale to także koszty osobowe, koszty kartki papieru, wydruku oraz koperty dlatego koszt 20 zł nie jest rażąco wygórowany.

Odnosnie kosztów windykacji w wysokości 150 zł to z przedstawionych przez stronę powodową (pozwana wzajemną) wyliczenia wynika, że ostatecznie (pomimo wymienienia ich w piśmie „wypowiedzenie umowy pożyczki” z dnia 03.12.2014 r.) nie zostały one faktycznie pobrane i nie zostały objęte żądaniem pozwu.

Jak wynika z dokumentów zebranych w sprawie, pozwana z opóźnieniem spłacała raty pożyczki. Na dzień 2 września 2014 r. pozwana zalegała z zapłatą kwoty raty za sierpień 2014 r., na dzień 3 października 2014 r. pozwana zalegała z zapłatą 2 rat , a na dzień 3 listopada 2014 r. z zapłatą trzech rat. Ponieważ w niniejszej sprawie rozwiązanie umowy nastąpiło 9 stycznia 2015 r. (z powodu zalegania z zapłatą) od tej daty odsetki od pożyczki strona powodowa mogła naliczać według stopy procentowej wynoszącej czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Nadto zasadne było żądanie z tytułu opłat wysyłki wezwań: 60 zł (k. 13 – 17).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zasądzając od kwoty należności głównej (kwoty kapitału) odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 1 860,08 zł od dnia wniesienia pozwu - 20 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe od kwoty odsetek naliczonych od dnia wniesienia pozwu 221,71 zł od dnia 20 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Oddalając powództwo w zakresie żądania odsetek umownych od kwoty odsetek i oddalając powództwo w zakresie żądania odsetek od kwoty 60 zł (za wysłanie wezwań do zapłaty).

Zasądzając zwrot na rzecz powódki wzajemnej kwoty 140 zł Sąd miał na uwadze, że pozwana wzajemna nie wykazała, że koszty takie zostały poniesione (nie przedstawiła wezwań do zapłaty, ponadto z twierdzeń stron nie wynikało by wysłanie wezwań których nie przedstawiono było uzasadnione). Dlatego Sąd uznał, że należy się powódce wzajemnej zwrot kwoty 140 zł z tytułu nienależnego świadczenia – są to pobrana opłaty po 20 zł w dniach 06.06.2013 r., 05.07.2013 r., 12.08.2013 r., 13.11.2013 r., 06.12.2013 r., 10.01.2014 r., 03.04.2014 r. Pobranie tych opłat było okolicznością niesporną, wynikającą z pisma strony powodowej (pozwanej wzajemnej) (k. 47) . W zakresie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zasądzając od kwoty 100 zł odsetki ustawowe od dnia wskazanego w pozwie 04 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Ponieważ kolejne opłaty po 20 zł były pobrane później zatem odsetki należało zasądzić odpowiednio od dnia 10 stycznia 2014 r. i od dnia 3 kwietnia 2014 r.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc (punkt 3 wyroku). Na koszty postępowania składała się opłata od pozwu w wysokości 100 zł oraz koszty zastępstwa wyliczone zgodnie § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu koszty zastępstwa w stawce minimalnej wynoszą - 600 zł i 6 zł tytułem opłaty kancelaryjnej.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G.,(...)

(...)